

κό, αφού πρόκειται για έναν ετοιμοθάνατο.
 — Δεν έχω τίποτε να δώσω, είμαι έμφορος, πούλω, δεν χαρίζω.
 Οι άνθρωποι έφυγαν πάλι, μα και πάλι ξαναγύρισαν σε λίγη ώρα.

— 'Ο άνθρωπος πέθανε! είπαν στο Γιουσούφ, λίγο πριν πεθάνει, μās είπε να τον φέρομε εδώ, για να τον πλύνουν, σύμφωνα με την εβραϊκή συνήθεια, και να ξενυχτίσουν κοντά του.

— Ήταν δίχως άλλο τρελλός! ξεφώνισε ο Γιουσούφ καταθλιμμένος, νομίζοντας ότι οι άνθρωποι αυτοί ήθελαν δίχως άλλο να του παίξουν κάποια φάρσα.

— Δεν φαινόταν τρελλός, αφέντη Γιουσούφ.
 — Τότε, είσατε τρελλοί όλοι σας. Συμφωνήσατε να μου ταράξετε την ήσυχία μου.

— Και τὸ πτώμα, τί να τὸ κάνουμε τὸ πτώμα, αφέντη Γιουσούφ;
 — Άλατίστε το! αποκριόθηκε ο Γιουσούφ, με ύφος ειρωνικό και σκληρό, αλάτιστε το, για να μὴν χαλάσει.

Τότε ένας από τους φτωχούς ρώτησε κοροϊδευτικά τον Έβραίο:
 — Θα μās δώσεις τοὺνάχιστον τὸ αλάτι;
 — Μάλιστα, είπε ο Γιουσούφ, θέλοντας να τους ξετεράστ όλους στην ειρωνεία.

Και παίρνοντας μιά φούχτα αλάτι από ένα βάζο, τὸ έφριξε στην άνασκιωμένη άκρη τοῦ μπουρνούζιου εκείνου που μίλησε τελευταίος. Οι άνθρωποι έφυγαν, μα δεν άρχισαν να ξαναγυρίσουν.

Αυτὴ τὴ φορά, κοιβαλόσαν μαζί τους, τυλιγμένο σ' ένα παλιὸ κατάνι, τὸ πτώμα τοῦ ταξιδιωτῆ, τὸ όποιο, παρ' όλες τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Γιουσούφ, τὸ άνούμνησαν άπάνω στοῦ τομείου του.

— Τί εἶνε αὐτά! φώναξε όργισμένος ο τοκογλύφος. Πάρτε το άμείσως από δω αὐτὸ τὸ πτώμα. Τὸ μαγαζί μου δὲν εἶνε νεκροταφείο...

— Ένας άπ' τοὺς ανθρώπους διέκοψε τότε τὸ Γιουσούφ και τοῦ εἶπε σαληρά κ' άγρια:

— Σοῦ φέρομε πίσω δτι μās έδωσατε, άρχοντα. Τὸ αλάτι εἶνε κ' αὐτὸ έδω ριχμένο πάνω στο πτώμα. Κότταξε... Κότταξε λοιπόν...

Κυριολεκμένος από ένα ξαφνικό φρικτὸ προαίσθημα, ο φιλάργυρος σήκωσε μίαν άκρη τοῦ καφαντιοῦ, με τὸ όποιο ήταν τυλιγμένος ο νεκρός.

Με τὸ πρώτο όμως δάγμα πυθριξε στο πτώμα, γλώμισσε πὸ πολύ άπ' τὸν νεκρὸ και μιά κρανητὴ φρίκης και μαύρης άτελεισίας ξεφυγε άπ' τὰ γεροντικά του στῆθη.

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...
 'Ο νεκρὸς πὸν βρισκόταν μπρός του, ήταν ο γιός του, ο άγαπημένος του Δανιήλ!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μιά μέρα, ένας γιατρός συνάντησε στο δρόμο έναν πελάτη του.
 — Άκουσ' έδώ, τοῦ εἶπε. Πέρασαν έξι μήνες άπ' τὸν καιρὸ που πέθανε ἡ μακαρτίσσο ἡ γυναίκα σου. Δεν ήθελα να σοῦ πὼ τίποτε ὡς τώρα, γιατί εἶχες τὸ πένθος σου. Τώρα όμως...

— Έ, τώρα τί θέλεις να μοῦ πῆς;
 — Θέλω να σοῦ πὼ πὼς δὲν μοῦ πληρώσες τίποτε για τῆς επσκεψῆς που έκανα στη μακαρτίσσο, δυο ήταν άφρωστη. Εἶνε καιρός λοιπόν να λογαριαστώμε.

— Είμαι προθυμώτατος, γιατρέ μου. Άλλά δὲ μοῦ λές, τὴ γάτρεψες τὴ γυναίκα μου;
 — Μά... αφού πέθανε!

— Μήπως λοιπόν τὴ σκότωσες;
 — Εἶσαι στὰ καλά σου; Τί εἶν' αὐτὰ που μοῦ λές;

— Μά τότε, αφού δὲν τὴ γιάτρεψες, οὔτε τὴ σκότωσες, τί λογαριασμοῦς γυρεύεις να ξεκαθαρίσουμε; Οὔτε σοῦ χρωστῶ, οὔτε μοῦ χρωστᾶ!

ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ

Ένας Γάλλος γιατρός συμβουλεύει τοὺς γονεῖς να μὴν άφίνουν τὰ κορίτσια τους να μαθαίνουν πιάνο, πριν περάσουν τὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἡ δεκάξι ετῶν.

Ἡ στατιστικὴ άποδεικνύει — και τί δὲν άποδεικνύει αὐτὴ ἡ εὐλογημένη στατιστικὴ! — ότι σὲ χίλια κορίτσια, που άρχισαν να παίζουν πιάνο πρὸ τοῦ δωδεκάτου έτους τῆς ἡλικίας του, τὰ έξακόσια προσεβλήθησαν από νευρικές διαταραχές, όταν μεγάλωσαν. Ένώ άπεναντίας, σὲ χίλια κορίτσια, που άρχισαν τὸ πιάνο άργότερα, μόνον διακόσια έγιναν νευρικά.

Τέλος, από χίλιες γυναίκες, που δὲν άγγῆξαν ποτὲ τὸ μουσικό αὐτὸ άργανο, μίλις ἡ έκατὸ έχουν νευρικές παθήσεις.

ΣΙΚΕΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΧΤΙΣΤΗΚΕ ΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

Ήταν μιά φορά μιά νεράιδα, πὸ δροσερὴ κ' από τὰ ρόδα τῆς άγῆς και πὸ ώραία άπ' τὸν ἥλιο τοῦ Ἀπριλιοῦ.

Έβγαυε μέσα από τὰ πρόσωπα χαμόγελα και εὐχὴ κ' έπαυσε τὸ δροσιὰ τὸ μικρὸ, που βγαίνει στὴν άκρατελαγιά. Έκεῖ κάτω άπ' τὰ βράχια, βρισκόταν μιά σπηλιὰ και μέσα στὴ σπηλιὰ αὐτὴ, ήταν μιά μεγάλη γούβα, πουχε τὸ σχῆμα μās άχβάδας, δλόχρωση και γεμάτη δς τὰ χεῖλη από θαλασσινὸ νερὸ, εὐωδιασμένο μ' άνητὴ τῆς πορτοκαλιάς.

Ἡ ὡμορφη νεράιδα — μακριὰ άπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου — έπεφτε μέσα στὴν δλόχρωση άχβάδα και λουζόταν. Τὸ ἀλαβάστριν κορμί τῆς λαμποκοποῦσε στῆς άκτῆνες τοῦ ἡλιου. Ένὼ τὰ μακριὰ δλόμαυρα μαλλιά τῆς κινωατίζατε μαζί με τὸν αἰφὸ που έβουαζε γύρω στο κεφάλι τῆς, σάν διάδωμα από μαργαριτάρια.

Έκεῖ μιά μέρα εἶδε τὴ νεράιδα να λουζεται ένας γιός τῆς Αἴτνας, τοῦ φοβεροῦ ἡφαιστείου, άντρεῖος και πανέμορφος, και τὴν άγάπησε. Σαφνιασμένη από τὸ βέβηλο βλέμμα του, ἡ πεντάμορφη νεράιδα τινάχτηκε πάνω, έφυγε γρήγορα και χάθηκε σάν άχνός.

Ἡ νέος νησιώτης όμως, από τὴν ἡμέρα εκείνη έννοιωσε στὴν καρδιά του δὴλ τὴ φλόγα τοῦ ἡφαιστείου τῆς Αἴτνας να τὸν καιῆ και να τοῦ ἀνάβη τὸ αἷμα.

Έχασε πειὰ τὴν ήσυχία του και φαινόταν πὼς εἶχε χάσει και τὰ λογικά του, γιατί ὀλημερις τριγύριζε στῆς βουνοκορφές τοῦ Πελεργίου και τοῦ Ὀρφίνου, ζητώντας να βοῆ τὴν ὑπέροχη νεράιδα.

Μιά μέρα τέλος τὴν πρόφτασε τὴν ώρα που λουζόταν στὴ χρυσὴ άχβάδα.

— Γιατί μ' άποφεύγεις, ώραία νεράιδα τοῦ δάσους; τὴ ρώτησε με λαχάρα, Σ' άγαπᾶ μ' δὴλ μου τὴν καρδιά. Θα γίνω ὁ ταπεινός σου σκλάβος, αν θελήσεις. "Ὅτι κ' αν μοῦ γυρέψεις θά'ναι δικό σου. Για σένα και στὴ φωτιά θα πέσω να πεθάνω, όταν τὸ θελήσεις. Θέλεις να πολεμήσω με τοὺς Λαοστρυγόνες, τοὺς Σικαίους, τοὺς Πελασγούς και να τοὺς πάρω τῆς χώρας τους για να σοῦ τῆς χαρίσω, κινὰ μου και βασίλισσά μου;

— Ὅχι, δὲν θέλω τίποτε, άπάντησε με σαληρότητα ἡ ὡμορφη καπέλλα. Μοῦ φτάνει ἡ χρυσὴ μου άχβάδα

για να λουζομαι.
 — Έχω στὴν έξουσία μου χιλιάδες εργάτες, σιδεραγογούς και χρυσοκούς. Θέλεις να σοῦ φτιάξω ένα παλάτι χρυσὸ σάν τὴν άχβάδα σου, ένα παλάτι τέλειο, για να μορῆς ν' άναπαύσαι μέσα σ' αὐτὸ πὸ ἡσυχία παρὰ στο άγριο δάσος σου; ρώτησε πάλι ὁ γιός τῆς Αἴτνας.

— Ὅχι, ὄχι, τίποτε δὲν μπορεῖς να μοῦ δώσεις, που να μοῦ άρέσει, άποκριόθηκε ἡ νεράιδα.

Ἡ δυνατὸς αφέντης τοῦ σίδηρου και τῆς φωτιάς, σταίρωσε τότε άπελπιμένως τὰ χέρια του.

— Θέλεις, εἶπε σὲ λίγο στὴ νεράιδα, να χτίσω γύρω σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ σπηλιὰ σου μιά χώρα, που ναῆχη τέσσερα μίλια περιφέρεια;

Τὸ θεῖο πλάσμα σήκωσε τότε τὰ μαγευτικά του μάτια στο νεὸ νησιώτη, σάν να ζητοῦσε να μαντέψη αν έκρυβε τὴν ἀλήθεια μέσα σὴν ψυχὴ του.

Ἐκεῖνος κρατοῦσε καρφωμένα τὰ μάτια του στο άκτινοβόλο πρόσωπό τῆς κ' έπεριμενε.

— Λοιπόν, και, άποκριόθηκε ἡ νεράιδα. "Αν μοῦ δώσεις αὐτὴ τὴν ἀπόδειξη τῆς τέχνης σου, τότε θὰ γίνω δικὴ σου...

Εὐτυχημένος ὁ γιός τῆς Αἴτνας, ετοιμάστηκε για τὸ έργο του. Ανὸ χιλιάδες εργάτες, με τὰ σύνεργα τῆς τέχνης του ὁ καθένας, μαζετίτηκαν τὴν ἄλλη μέρα γύρω από τὴ σπηλιὰ τῆς νεράιδας κ' άρχισαν να δουλεύουν στα γεμάτα. Χτίζανε, πελεκάγανε, καρφώνανε, άσπριζανε μέρες και μέρες. Κι' έτοι γύρω άπ' τὴ σπηλιὰ τῆς νεράιδας άρχισε τώρα να ξεπροβάλλη ἡ πὸ ώραία πολιτεία τοῦ κόσμου.

Κι' όταν τελείωσαν πειὰ ὅλα, ἡ πὸ ὡμορφη νεράιδα θέλησε να γυρίσει παντοῦ και να θαμιάση τὴν καινογροχτισμένη πολιτεία. Περιάτησε ξεπόλητη σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς χώρας τῆς κ' έπειτα έπεσε κοιρασμένη, μα κ' εὐχαριστημένη, στὴν άγκαλιὰ τοῦ νέου νησιώτη.

Έτσι, στο μέρος που ήταν ἄλλοτε ἡ χρυσὴ σπηλιὰ τῆς νεράιδας, φύτωσε σάν πανόρηνο λουλουδιὸ τὸ Παλέομο, ἡ ώραία πόλις τῆς Ἰταλίας, έξωτικὸ έργο τοῦ γιού τῆς προμερῆς Αἴτνας, καιμωμένο για τὴν άγάπη τῆς πὸ ώραίας νεράιδας τοῦ δάσους...

